

HET GEHEIME VERLEDEN VAN .... DIANA WINKEL

*In deze rubriek gaan we in op het verleden van leraren. Zullen we angstvallig geheimgehouden schandalen ontdekken of leraren met een geheim verleden als rockster? Waarschijnlijk niet, maar het idee is leuk.
In deze aflevering: Mevrouw Winkel.*

"Wat dachten jullie van sprookjesthee?" Een minuut of vijf geleden zijn wij, Eefje en Anne, bij mevrouw Winkel thuis de gang in gestapt. De verzameling beeldjes op de vensterbank en het afdakje boven de voordeur, overgroeid met een klimplant, doen erg gezellig aan. Aan het afdakje hangt ook een soort slingerdje waarvan Eefje weet te vertellen dat het waarschijnlijk gebedsvlaggetjes zijn, naar boedhistisch gebruik. Binnen in het huis is het eerste wat we zien een gigantische spiegel, die meer dan de helft van het oppervlak van een van de muren in de woonkamer beslaat. De open keuken - alleen van de woonkamer gescheiden door een half-hoog muurtje - laat meteen zien dat mevrouw Winkel bewust eet. In een kastje zien we biologische ingrediënten en een korte vraag leert ons ook dat ze heel lang vegetarisch gegeten heeft, maar nu wel weer af en toe vlees eet.

"Ik heb een tijdje een Afrikaans vriendje gehad, dan komt dat vanzelf wel," legt ze uit. Ondertussen bestuderen wij de spiegel nog even, en mevrouw Winkel vertelt dat die nog is mee-verhuisd uit Amsterdam. Op een aanhanger, met dekens er omheen zodat hij niet zou breken, is de spiegel hierheen ge-

1990 : tijdens feestje in B 301

reden.

Mevrouw Winkel is in 1991 naar deze regio verhuisd, voor haar werk. Toen heeft ze eerst vier jaar in De Lutte gewoond, voordat ze naar Oldenzaal verhuisde. Terwijl ze dit allemaal verteld, zijn we naar de woonkamer gelopen. Het water voor de thee staat op en mevrouw Winkel zet kopjes en koekjes op tafel. Over een stoel hangt een rokje, waardoor het gesprek even op kleding en voeringen komt. Wanneer wij de nieuwe stof bekijken, ruikt mevrouw Winkel nog wat boodschappen op. Ze vertelt hoe jammer ze het vindt dat Oldenzaal nu geen natuurwinkel meer heeft. (Er is nog wel een gezondheidswinkel, maar die verkoopt bijv. geen groente - red.)

In de woonkamer staat een grote verzameling CD's en platen, waardoor het gesprek op muziek komt. De meest logische vraag is dan ook naar wat voor muziek ze luistert.

"..Afrikaanse muziek, vooral...hier, een stuk of 30, alleen al uit Mali. Vanmiddag stond er nog Marokkaans op, en dit is een beetje een mix met indische muziek," vertelt ze, terwijl we de CD's bekijken.

"Ik kan ook stukjes laten horen. Zal ik even heel enthousiast een stukje uit Pakistan laten horen? Want mensen denken alleen maar dat ik met Afrika vergroeid ben, maar da's helemaal niet waar." Even later horen we de muziek en mevrouw Winkel vertelt over de instrumenten

TWEC 74

07: tijdens 'uitje' met klas 3

die gebruikt worden en de oorsprong van deze muziek.

"Eigenlijk hoor je hier al uit de verwantschap met de flamenco-musiek. India, Pakistan...da's de bakermat, en via de zigeuners is dat naar Spanje gekomen. Nouja, jullie moeten niet alleen dit horen. Verder...van Kate Bush tot Miles Davis, tot Tania Maria, een beetje teveel om op te noemen. Dit zijn allemaal LP's, met jazzmuziek en ook wel Soul, Ierse muziek heb ik, en dit is AC/DC, dat heb ik ook... Oh, ja, dit is een band, een hollands band, Lekker Warm heet het, en dat heeft een heel mooi, nouja, heel grappig liedje. Willen jullie dat horen?" Wij zijn wel benieuwd en na nog een verhaal over hoe het liedje is ontstaan – het is een traditionele melodie waar de jongens van de band een eigen tekst op hebben gemaakt over een man die zijn kanariepiet niet kwijt wil – zet ze de muziek op. Het begin van het liedje bestaat vooral uit vrolijke vioolmuziek en even later begint de tekst. Grote verbazing als Anne het liedje blijkt te kennen. Ondertussen is de thee klaar en Eefje en ik zijn op de bank gaan zitten. Mevrouw Winkel vertelt nog even verder over haar muziekcollectie.

"Beyoncé heb ik ook...en eh, James Brown, oh! En Melissa Etheridge. Kennen jullie die? Of nouja, nu wordt het alleen maar plaatjes draaien."

"Volgende schoolfeest: DJ Winkel!" Merkt Eefje op.

"Ooh, ik weet niet of dat aanslaat..." reageert ze. "Ik heb wel een keertje met een klas zoiets gedaan, over Afrika, en dan namen we allemaal glazen potjes en kwasten en lepeltjes en gingen we daarmee muziek maken. Eigenlijk kan je alles als instrument

1994: tijdens picknick bij Mariakapel

1966: verjaardag

geruiken. Dat deden we met carnaval, was een superleuke les." Nu we geheel geïnstalleerd zijn met koekjes en thee beginnen we met de standaard vragen over mevrouw Winkel haar verleden.

"Waar bent u geboren? En wanneer?"

- "In Amsterdam West, op 22 juli 1961."

"Heeft u ook broertjes en zusjes?"

- "Twee zusjes," en ze wijst ze meteen aan op een foto die aan de muur hangt. "Ja, er was mijn moeder, twee zusjes en mijn vader. We waren echt zo'n meidengezin. Ik ben de jongste van de drie."

"Op wat voor basisschool zat u? En had u daar veel vrienden en vriendinnen?"

- "Op een katholieke basisschool. Met nonnen. Ja. Of nouja, niet ja... twee meisjes, waar ik veel mee om ging, en dan nog een jongen waar ik altijd mee naar school liep."

"Was er nog iets specifiek van uw basisschool dat u zich kan herinneren?"

- "Nou, wat echt een trauma voor mij was op de basisschool, dat was hoofdrekenen. En breuken. Ik weet nog dat ik een keer thuis moest oefenen, en dat ik uit woede het verscheurde, die breuken, en dat ik het toen weer aan elkaar moest plakken en overnieuw moest schrijven...maar dat was echt een straf voor me."

"Wat voor spelletjes deed u vroeger op het schoolplein?"

- "Oh! Eh, touwtjespringen, elastieken...voetballen.. Eh, een soort spelletje waarbij je iemand kon uitkiezen, maar ik weet niet meer hoe dat ging. Dat was wel leuk altijd, met jongens en meis-

jes: "Ik kies..." en dan kies je iemand. Nouja, houd het dan maar op voetballen en...oh, knikkeren, ook! In de winter werd het schoolplein bevroren gemaakt, dus het water op het plein gooien en dan een glijbaan maken. Dat deed een broeder."

Na nog een kort gesprek over dingen die ze zich herinnert van vroeger komen we bij een verhaal over een toneelstukje dat ze ooit opvoerde, maar waar ze zo in op ging dat het uiteindelijk helemaal krakend opgenomen bleek te zijn.

"Dus u gaat helemaal op in wat u doet, soms?"

- "Ja, ik ben een beetje een hartstochtelijk type. De nonnen zeiden dat ik beter iets verzorgends kon gaan doen, een verzorgend beroep, maar m'n moeder zei dat ik best wat anders kon doen, naar de MAVO...en daarna heb ik twee jaar op de HAVO gezeten en daarna nog in één examenjaar het VWO gedaan, omdat ik een klas kon overslaan, want ik had heel goede cijfers. Nou, toen was ik daar klaar mee, en toen ging ik naar de academie voor Beeldende Vorming. Maar daar kwam ik te laat voor het toelatingsexamen, en toen zei de directie: Nou, laat maar zien, heb je wat bij je, tekeningen..

Mocht ik op de gang even wachten, gingen ze wat bladeren, en ze zeiden dat ik het wel mocht proberen. Dus ik heb eigenlijk zonder toelatingsexamen entree gekregen.

Nu we al een tijdje met mevrouw Winkel gepraat hebben, hebben we wel gemerkt dat ze ook van dansen houdt.

"Vond u dansen altijd al leuk?"

Ja, als klein kind stond ik in de box al te dansen! Op sommige muziek, die was dan op de radio, daar ging ik helemaal in op...mijn moeder zei wel: je was gweoon helemaal in trance. Dat kan he, als je maar doorgaat en doorgaat, dat je heel de wereld om je heen vergeet.

"Hoorde u thuis dan ook veel muziek?"

Ja, enorm! En dan met name jazzmuziek. Want mijn moeder die had dat eigenlijk aan mijn vader geïntroduceerd, mijn vader had eerst klassieke muziek als amusement, maar toen heeft mijn moeder hem meegenomen naar een jazzconcert en toen was mijn vader om. Een héleboel jazzmuziek, daar staan ook nog wel platen van, van m'n vader.

We praten nog wat verder over haar tijd bij haar ouders thuis, en haar creatieve achtergrond. Uiteindelijk komen we bij de tijd waarin ze op zichzelf woonde. De eerste keer dat ze echt een huis voor zich alleen had was in haar examenjaar op de academie voor Beeldende Vorming. "Toen was het al wel duidelijk dat ik lerares zou worden. Het is echt een docentenopleiding. Daar kreeg je vakken als Methodiek, en Didactiek...maar je kon er ook wel mee de vrije kunst in, je leerde ook dingen als modeltekenen, olieverfschilderen..." "Ik deed eigenlijk mijn examen, terwijl ik ook voor mezelf kookte."

Na haar examen, vertelt ze, heeft ze een jaar als invalster gewerkt in het onderwijs, voor tekenen. En daarna kreeg ze vrij snel een vaste aanstelling hier op school.

"Bent u ook meteen hier gaan wonen, toen u hier een baan kreeg?"

Ja, voordat ik in Oldenzaal kwam te wonen heb ik eerst nog vier jaar in de Lutte gewoond. Daar woonde ik eigenlijk in bij een familie, in de woonkamer en keuken van hun voorouders eigenlijk. Ik kwam via school aan mijn onderkomen. Ik was namelijk op zoek naar een huis en dat was wel bekend in de school. Die leerling heeft dat toen thuis verteld, een die kamers werden toch al verhuurd... En om het weekend ging ik terug naar Amsterdam, want mijn vrienden woonden toen daar.

"Wilde u altijd al lerares worden?"

"Nee, vroeger wilde ik missionaris worden! Mijn oudoom was ook missionaris. Die dingen die daar staan, die komen uit Burundi. En toevallig is nu mijn vriend een Burundees."

"Hoe hebt u hem dan ontmoet? Ook via een muziekproject?"

Eerder in het gesprek hebben we al gepraat over een bandje waar ze in speelt, dat afrikaanse muziek speelt.

"Nee, als asielzoeker. Of nouja, als recreant op het Hulsbeek. En toen kwam ik nog wel eens bij hen in het asielzoekerscentrum."

"Had u vroeger een bepaalde, typerende stijl, qua muziek en kleding?"

Nou, de muziekstijl was Soul. Maar ik kreeg dan wel eens het verwijt dat ik geen echte soulkikker was, omdat ik geen soulschoenen droeg. Soulschoenen waren van die schoenen met heel hoge hakken. Ik hoorde neit echt bij iets of iemand, ik droeg mijn eigen gekozen kleding.

"Zijn er nog dingen waarvan u zegt, die zou ik wel graag in het artikel verwerkt willen zien? Dingen die u vindt dat mensen moeten weten als ze een volledig beeld van u willen krijgen?"

"Ik probeer vanuit m'n hart te leven. Als je voelt dat iets belangrijk is, probeer je eht in daden om te zetten. Niet weg te redeneren, van "daar heb ik geen tijd voor", of "het doet er niet toe of ik het wel of niet doe", ik probeer te luisteren naar wat mijn gevoel me vertelt."

We drinken onze thee op en Eefje en ik maken nog wat foto's van het interieur. Ondertussen praten we nog een tijdje met mevrouw Winkel over de vele verenigingen waar ze lid van is, over boeken en hoe zij de wereld ziet. Nadat Eefje nog even naar huis heeft gebeld omdat het toch wel erg laat is geworden, stappen we weer op de fiets. Bedankt

Danseres bij Elvis Presley Talentententjacht 1995